

ΧΙΜΑΙΡΑ

[Ο ποιητής κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης είχε την καλοσύνην να μᾶς ἀποστείλῃ γιὰ τὸ «Μπουκέτο» τὸ κάτωθι ἐμπνευσμένον ποιημᾶ του.]

Πέρασα, γιὰ νὰ σὲ βρῶ,
μακρυνά πελάγη
χίλιες βάρκες ἤρθανε
στὴ δική μου πλάγι'

ἄλλες μὲ συνώδεψαν
τὰ μισὰ τοῦ δρόμου,
ἄλλες μείναν λιγοστὲς
ὥρες στὸ πλευρὸ μου'

ἄλλες μ' ἀπαράτησαν
δίγως νὰ μὲ δοῦνε,
ἄλλες πάλι ἀδιάφορα
δίπλα μου περνοῦνε'

ἄλλες ἦτανε μαζί,
κι' ἄλλες ἦταν μόνες,
ἄλλες εἶχαν σκαλιστὲς
διάφορες εἰκόνες'

ἄλλες τὰ μεσάνυχτα
ἤρθαν τὸ κατόπι :
τί τὰ θῆς ! χαμένοι τους
ἦταν ὄλ' οἱ κόποι...

Κι' ὅσο μοῦ φωνάζα ε,
καὶ μοῦ λέγαν : στάσου,
τόσο γὼ βιαζόμουνα,
γιὰ νὰ ρθῶ κοντὰ σου...

***

... Κ' ἕνα βράδυ σίμωσα,
κι' ἤρθα δίγως κρότο :
εἶδσα τὴ βάρκα μου
στὸ σκαλί τὸ πρώτο,

καὶ τοελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ,
τέλος ποῦ εἶχ' ἀράξει,
ἔκατσα καὶ πρόοιμενα
ποτε θὰ χαράξῃ...

Ξαφνικὰ μὲ κύκλωσε
βάρβαρα ἕνα πλῆθος :
μ' ἐπιασαν, μοῦ τσάμισαν
τὸ φτωγὸ μου στήθος,

μέσ' στ' ἀγκάθια μ' ἔσυραν,
μοῦλεγαν : περπάτει,
κ' ἔπειτα μὲ σταύρωσαν
μέσ' στὸ μονοπάτι'

ἔν' ἀγκάθια μοῦρριξαν
στά μαλλιά μου ἀπάνω,
κ' ἔπειτα μ' ἀφήσανε,
μόνος, νὰ πεθάνω...

Κ' ἔλεγ' ἀπὸ μέσα μου :
δὲ θὰ φέξῃ τάχα ;
δὲ θὰ ὀθῆ τὸ χάραμα,
νὰ ΤΗ δῶ μονάχα ;...

Δὲ θὰ φύγῃ κάποτε,
τὸ κακὸ μελίσσι ;
σάν τὸ μᾶθ' ἡ Χάρη της,
θάν τους τιμωρήσῃ...

... Σὲ λιγάκι πρόβαλε
μιὰ γραμμὴ ἀπὸ πέτρα,
σκόρπισαν τὰ σύννεφα,
φώτισεν ἡ μέρα.

γύρισα τὰ μάτια μου,
μέσ' ἀπὸ τ' ἀγκάθι,
μ' ὄσῃν ἄχα μοῦμμενε,
κοίταξα στὰ βᾶθι'

εἶδα καὶ τὴ Χιμαίρα,
κι' ἦταν ἕνα τέρας !
— Τότε, μόνος, πέθανα,
μέσ' στὸ φῶς τῆς μέρας...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

